

за пояса тай заграє.

І грає-плаче сопілка, словами промовляє ...

— Ой помалу-малу, чумаченьку грай!

Та не врази мого ти серденька вкрай!

Мене сестриця з світа згубила,

Ніж у серденько тай устромила...

Здивував ся дідуць...

— Де ви — каже — такої сопілки добули, що так жалібно грає, та ще і промовляє словами?

— А — каже чумак — таки в вашім лісі! Вертаю з ярмарку, хотів воли купити, та не купив. От іду я вашим лісом, дивлюся, якийсь корч густим білим цвітом покритий. От і вирвав я того цвіду, аж дивлюся, а в прутку серце таке широке... „Добра сопілка буде“, думаю. Зробив сопілку, а вона ось що!

— А зайте, я заграю! — каже старий.

— Нате! — каже чумак, і подав старому сопілку.

Старий взяв і став грати.

— Ой помалу-малу, мій батеньку, грай!

Та не врази ти мого серденька вкрай!

Мене сестриця з світа згубила,

Ніж у серденько тай устромила.

І грає сопілка і словами-слезами про-